

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **E.**, so sídlom v B., zastúpenej advokátskou kanceláriou T., so sídlom v B., proti žalovanému **V.**, naposledy bývajúcemu v S., t.č. na neznámom mieste, za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaného Z., so sídlom v P., zastúpeného JUDr. A., advokátom v L., **o zaplatenie 2 075,61 Eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 15 C 92/2012, o dovolaní vedľajšieho účastníka proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 24. apríla 2014 sp. zn. 19 Co 398/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a**.

Z. so sídlom v P. je povinné zaplatiť žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia v sume 58,45 Eur na účet advokátskej kancelárie T., so sídlom v B., do troch dní.

O d ô v o d n e n i e

Žalobca sa žalobou podanou 15. novembra 2011 domáhal voči žalovanému zaplatenia 2 075,61 Eur z titulu nezaplateného úveru na základe uzavretej Zmluvy o úvere z 1. júna 2004, ktorú uzavrel žalovaný s V.. Zmluvou o postúpení pohľadávok z 8. decembra 2006 uzavretej medzi postupcom V. a žalobcom, nadobudol pohľadávku voči žalovanému. Na základe Zmluvy k úverovému účtu poskytla banka žalovanému úver, pričom podmienky čerpania úveru, účel úveru, spôsob a výška splácania úveru, zabezpečenie úveru sú upravené priamo v zmluve a vo Všeobecných obchodných podmienkach. Žalovaný neplnil splátky úveru riadne a včas, postupca vypovedal zmluvu o úvere a žalobca ho vyzval na úhradu dlžnej sumy. Zároveň si uplatnil úrok z omeškania v zmysle § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka.

Okresný súd Prievidza (ďalej len „súd prvého stupňa“) rozsudkom zo 17. septembra 2012 č.k. 15 C 92/2012-61 zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi 1 987,65 Eur s úrokom z omeškania 6 % ročne zo sumy 1 432,50 Eur od 9. decembra 2006 do zaplatenia, všetko do 15 dní od právoplatnosti rozsudku a v prevyšujúcej časti návrh zamietol. Zároveň žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania, a to za zaplatený súdny poplatok 124,50 Eur a trovy právneho zastúpenia v sume 236,88 Eur. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že na základe vykonaného dokazovania súd prvého stupňa považoval návrh žalobcu za dôvodný čiastočne, a preto mu vyhovel. Súd priznal žalobcovi zákonný úrok z omeškania ku dňu omeškania podľa Občianskeho zákonníka vo výške 6% ročne. Uviedol, že pokiaľ žalobca uplatnil úrok z omeškania v zmysle § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka v zmysle dojednania vo Všeobecných obchodných podmienkach, je takéto dojednanie neplatné, pretože odporuje § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka platného v čase uzavretia zmluvy. Predmetná zmluva je zmluvou v zmysle § 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, na ktorú podporne dopadá aj úprava o spotrebiteľských zmluvách v zmysle § 52 a nasl. ustanovení Občianskeho zákonníka. Pokiaľ teda právny predchodca žalobcu a žalovaný dojednali úrok z omeškania odlišne od § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, je takéto dojednanie pre rozpor s uvedeným ustanovením neplatné. O povinnosti žalovaného nahradiť žalobcovi trovy konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojitosti s § 142 ods. 3 O.s.p.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal odvolanie vedľajší účastník na strane žalovaného (ďalej len ako „vedľajší účastník“). Žiadal napadnutý rozsudok zmeniť, žalobu v celom rozsahu zamietnuť a žalobcu zaviazať na náhradu trov konania.

Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „odvolací súd“) uznesením z 24. apríla 2014 sp. zn. 19 Co 398/2012 odvolanie vedľajšieho účastníka odmietol a zároveň ho zaviazal zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania. V odôvodnení uviedol, že ustanovenie § 201 veta druhá O.s.p. zdôrazňuje samostatnosť (nezávislosť na vôli a úkonoch niekoho iného) procesného oprávnenia vedľajšieho účastníka podať odvolanie v tých veciach, v ktorých z právneho predpisu vyplýva určitý spôsob vyrovnania vzťahu medzi účastníkom a vedľajším účastníkom. Uvedené ustanovenie v spojení s § 93 O.s.p. nemožno však v žiadnom prípade vykladať tak, že vedľajší účastník má právo podať odvolanie iba vtedy, ak z právneho predpisu vyplýva určitý spôsob vyrovnania jeho vzťahu s účastníkom konania. Rozhodovacia prax súdov zastáva názor, že legitimácia vedľajšieho účastníka na odvolanie

je vo všeobecnosti daná, ak sa ním podporovaný účastník nevzdal práva podať tento opravný prostriedok alebo ak s odvolaním vedľajšieho účastníka vyjadril súhlas. Ak podá odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa len vedľajší účastník, musí sa súd vždy zaoberať tým, či a aké stanovisko zaujal k tomuto odvolaniu účastník podporovaný vedľajším účastníkom. Ak sa podporovaný účastník odvolania nevzdal, je súd v prípade, že odvolanie podal len vedľajší účastník, povinný vyzvať ním podporovaného účastníka na vyjadrenie, či dáva k tomuto odvolaniu súhlas. Ak účastník odmietne takýto súhlas vedľajšiemu účastníkovi udeliť, je odvolanie vedľajšieho účastníka neúčinné, čo má za následok, že odvolací súd odmietne jeho odvolanie ako podané osobou, ktorá na odvolanie nie je oprávnená. Totožný záver konštatuje NS SR vo svojom uznesení z 5. februára 2013, sp. zn. 3 Cdo 188/2012. Odvolací súd aj s poukazom na obsah spisu nezistil skutočnosť, že vedľajší účastník na strane žalovaného vo svojom odvolaní preukázal, že by z právneho predpisu vyplýval určitý spôsob vyrovnania vzťahu medzi ním a účastníkom. Keďže je procesné postavenie vedľajšieho účastníka v sporovom konaní významne ovplyvnené vôľou hlavného účastníka, na strane ktorého vystupuje, odvolací súd 7. februára 2014 vyzval žalovaného, či s odvolaním vedľajšieho účastníka súhlasí. Žalovaný žiadnym spôsobom nereagoval, teda súhlas s odvolaním vedľajšieho účastníka neudelil. V dôsledku absencie súhlasu žalovaného krajský súd považoval podané odvolanie vedľajšieho účastníka za neúčinné, podané neoprávnenou osobou. V zmysle vyššie uvedeného odvolací súd odvolanie vedľajšieho účastníka podľa § 218 ods. 1 písm. b/ O.s.p. odmietol, pričom odvolaním vedľajšieho účastníka sa po vecnej stránke nezaoberal. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 224 ods. 1, § 142 ods. 1, § 151 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podal vedľajší účastník dovolanie. Navrhol napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie, pretože jeho postupom a rozhodnutím mu bola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. V dovolaní poukázal na procesné postavenie vedľajšieho účastníka podľa relevantných predpisov, na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 188/2012, 3 Cdo 280/2013, 3 Cdo 137/2013 a sp. zn. 2 Obdo 27/2012 a na nález Ústavného súdu SR sp. zn. IV ÚS 480/2012. Uviedol, že procesný kódex prezumuje súhlas hlavných účastníkov s vedľajším účastníctvom, pretože relevantným úkonom hlavného účastníka je iba vyslovenie jeho nesúhlasu s vedľajšou intervenciou (§ 93 ods. 3 druhá veta O.s.p.). Tvrdil, že zo žiadneho ustanovenia procesného kódexu nie je možné vyvodit' záver, aby sa pre určitý vstup vedľajšieho účastníka do konania vyžadoval výslovný súhlas hlavného

účastníka, ktorého chce vedľajší účastník v konaní podporovať, ak vstúpi do konania z vlastného podnetu. Nesúhlasil s konštatovaním odvolacieho súdu, že nevyslovenie súhlasu sa rovná neudeleniu súhlasu.

Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu vedľajšieho účastníka navrhol, aby dovolací súd podané dovolanie zamietol. Zároveň si uplatnil náhradu trov dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas vedľajší účastník (§ 240 ods. 1 O.s.p.), z ktorého vzišlo dovolaním napadnuté rozhodnutie, a ktorý je zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa. Dospel k záveru, že dovolanie vedľajšieho účastníka nie je prípustné a ako také treba ho odmietnuť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Dovolanie v danom prípade smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu. Podľa § 239 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o priznaní (nepriznaní) účinkov cudziemu rozhodnutiu na území Slovenskej republiky.

V danej veci prípustnosť dovolania podľa § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. neprichádza do úvahy, lebo napadnuté nie je uznesenie uvedené v týchto ustanoveniach.

Dovolací súd ďalej skúmal (§ 242 ods. 1 druhá veta O.s.p.), či dovolanie podané vedľajším účastníkom nie je prípustné podľa § 237 ods. 1 O.s.p. V zmysle tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Treba zdôrazniť, že z hľadiska § 237 ods. 1 O.s.p. nie je relevantné tvrdenie dovolateľa o existencii vady uvedenej v tomto ustanovení, ale len zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto vade skutočne došlo.

Vady konania uvedené v § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. dovolateľ nenamietal a v dovolacom konaní ich existencia ani nevyšla najavo. Prípustnosť podaného dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Vedľajší účastník v dovolaní však namieta, že postupom odvolacieho súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia, je nesprávny procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. O prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať ide tiež vtedy, keď príslušný súd odmietne jeho opravný prostriedok, hoci pre také rozhodnutie tu neboli procesné predpoklady (viď primerane R 23/1994).

So zreteľom na vyššie uvedené dovolací súd skúmal, či odmietnutie odvolania vedľajšieho účastníka odvolacím súdom nevykazuje znaky takého procesného postupu a rozhodnutia, ktorým sa odňala vedľajšiemu účastníkovi možnosť konať pred súdom. Dospel k záveru, že tomu tak nie je.

V zmysle ustanovenia § 93 O.s.p. v znení účinnom do 31. decembra 2014

(1) Ako vedľajší účastník môže sa popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania ten, kto má právny záujem na jeho výsledku, pokiaľ nejde o konanie o rozvod, neplatnosť manželstva alebo určenie, či tu manželstvo je alebo nie je.

(2) Ako vedľajší účastník sa môže popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu. 10a)

(3) Do konania vstúpi buď z vlastného podnetu alebo na výzvu niektorého z účastníkov urobenú prostredníctvom súdu. O prípustnosti vedľajšieho účastníctva súd rozhodne len na návrh.

(4) V konaní má vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Koná však iba sám za seba. Ak jeho úkony odporujú úkonom účastníka, ktorého v konaní podporuje, posúdi ich súd po uvážení všetkých okolností.

Zákon č. 353/2014 Z.z., ktorý nadobudol účinnosť od 1. januára 2015 zmenil a doplnil § 93 O.s.p. nasledovne

(1) Ako vedľajší účastník môže sa popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania ten, kto má právny záujem na jeho výsledku, pokiaľ nejde o konanie o rozvod, neplatnosť manželstva alebo určenie, či tu manželstvo je alebo nie je.

(2) Ako vedľajší účastník sa môže popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu. 10a)

(3) Do konania vstúpi buď z vlastného podnetu alebo na výzvu niektorého z účastníkov urobenú prostredníctvom súdu. Ak ako vedľajší účastník vstupuje do konania z vlastného podnetu právnická osoba založená alebo zriadená na ochranu spotrebiteľa podľa osobitného predpisu, 10b*) súčasťou oznámenia o vstupe musí byť aj súhlas účastníka, popri ktorom sa zúčastňuje na konaní, inak súd na oznámenie o vstupe neprihliada. O prípustnosti vedľajšieho účastníctva súd rozhodne len na návrh.

(4) V konaní má vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Koná však iba sám za seba. Ak jeho úkony odporujú úkonom účastníka, ktorého v konaní podporuje, posúdi ich súd po uvážení všetkých okolností.

(5) Vedľajší účastník môže podať odpor proti platobnému rozkazu, len ak z právneho predpisu vyplýva určitý spôsob vyrovnania vzťahu medzi účastníkom a vedľajším účastníkom.

(6) Vedľajší účastník môže podať odvolanie alebo dovolanie, ak z právneho predpisu vyplýva určitý spôsob vyrovnania vzťahu medzi účastníkom a vedľajším účastníkom. V ostatných prípadoch môže vedľajší účastník podať odvolanie alebo dovolanie len so súhlasom účastníka, popri ktorom sa zúčastňuje na konaní.

V zmysle ustanovenia § 201 O.s.p. môže účastník napadnúť rozhodnutie súdu prvého stupňa odvolaním, pokiaľ to zákon nevyklučuje. Ak z právneho predpisu vyplýva určitý spôsob vyrovnania vzťahu medzi účastníkom a vedľajším účastníkom, môže podať odvolanie aj vedľajší účastník.

Vedľajšie účastníctvo je teda formou spoločenstva účastníkov v občianskom súdnom konaní. Vedľajší účastník je osoba odlišná od účastníka samotného, ktorá sa zúčastňuje konania z dôvodu, že chce pomôcť zvíťaziť v spore niektorému z účastníkov (sporných strán). Zmyslom vedľajšieho účastníctva je „pomoc v spore“ niektorému z účastníkov. Vedľajší účastník je motivovaný víťazstvom v spore toho účastníka, ku ktorému pristúpil. Táto motivácia je daná buď právnym záujmom vedľajšieho účastníka na takomto výsledku konania, o ktorý ide spravidla vtedy, ak rozhodnutím bude vo svojich dôsledkoch dotknuté jeho právne postavenie (práva a povinnosti vyplývajúce z hmotného práva), alebo je v zmysle ustanovenia § 93 ods. 2 O.s.p. daná predmetom jeho činnosti, ktorým je ochrana práv podľa osobitného predpisu.

Dovolací súd poznamenáva, že z právnej úpravy vedľajšieho účastníka obsiahnutej v Občianskom súdnom poriadku vyplývajú niektoré rozdielnosti, ktoré sa v právnom postavení vedľajších účastníkov prejavujú vo viacerých smeroch, okrem iného tiež v tom, že niektorí vedľajší účastníci majú právo podať odvolanie s obmedzením, že tento ich úkon nemôže odporovať úkonu (vôli) nimi podporovaného účastníka, iní vedľajší účastníci majú v zmysle vid' § 201 veta druhá O.s.p. samostatné, od účastníka nezávislé právo podať odvolanie.

Ustanovenie § 201 veta druhá O.s.p. zdôrazňuje samostatnosť (nezávislosť na vôli a úkonoch niekoho iného) procesného oprávnenia vedľajšieho účastníka podať odvolanie v tých veciach, v ktorých z právneho predpisu vyplýva určitý spôsob vyrovnania vzťahu medzi účastníkom a vedľajším účastníkom. Uvedené ustanovenie v spojení s § 93 O.s.p. nemožno však v žiadnom prípade vykladať tak, že vedľajší účastník má právo podať

odvolanie iba vtedy, ak z právneho predpisu vyplýva určitý spôsob vyrovnania jeho vzťahu s účastníkom konania.

Rozhodovacia prax súdov zastáva názor, že legitimácia vedľajšieho účastníka na odvolanie je vo všeobecnosti daná, ak sa ním podporovaný účastník nevzdal práva podať tento opravný prostriedok alebo ak s odvolaním vedľajšieho účastníka nevyjadril nesúhlas. Ak podá odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa len vedľajší účastník, musí sa súd vždy zaoberať tým, či a aké stanovisko zaujal k tomuto odvolaniu účastník podporovaný vedľajším účastníkom. Pokiaľ tento účastník vyjadril v konaní svoju vôľu tým, že sa vzdal odvolania, nemôže ho podať ani vedľajší účastník. **Ak sa účastník odvolania nevzdal, je súd v prípade, že odvolanie podal len vedľajší účastník, povinný vyzvať ním podporovaného účastníka na vyjadrenie, či dáva k tomuto odvolaniu súhlas. Ak účastník odmietne takýto súhlas vedľajšiemu účastníkovi udeliť, je odvolanie vedľajšieho účastníka neúčinné, čo má za následok, že odvolací súd odmietne jeho odvolanie ako podané osobou, ktorá na odvolanie nie je oprávnená (porovnaj tiež uznesenie najvyššieho súdu z 30. apríla 2009 sp. zn. 1 Cdo 59/2009).**

Odvolací súd pri posudzovaní otázky oprávnenosti podania odvolania vedľajším účastníkom najskôr skúmal splnenie podmienky uvedenej v § 201 ods. 2 O.s.p., pričom správne uzavrel, že v danom prípade nebolo preukázané, že by z právneho predpisu vyplýval určitý spôsob vyrovnania vzťahu medzi vedľajším účastníkom a žalovaným. Predmetné ustanovenie preto v súdnej veci neoprávňovalo vedľajšieho účastníka na samostatné podanie odvolania (nezávisle na vôli a úkonoch hlavného účastníka).

Následne sa odvolací súd zaoberal splnením podmienok oprávňujúcich vedľajšieho účastníka podať odvolanie v zmysle § 93 ods. 4 O.s.p. v znení účinnom do 31. decembra 2014 (tzn. v znení účinnom v čase rozhodovania odvolacieho súdu), pričom správne uzavrel, že ani tieto podmienky splnené neboli. Po zistení, že žalovaný odvolanie nepodal (odvolanie bolo podané len vedľajším účastníkom) odvolací súd písomným podaním zo 7. februára 2014 (č.l. 124 spisu) vyzval žalovaného, aby oznámil, či súhlasí s úkonom vedľajšieho účastníka konania t.j. s odvolaním, ktoré podal vedľajší účastník. Na predmetnú výzvu žalovaný žiadnym spôsobom nereagoval. Keďže žalovaný odmietol súhlas s odvolaním vedľajšiemu účastníkovi udeliť, je odvolanie vedľajšieho účastníka neúčinné a odvolaciemu súdu

neostávalo iné, ako podané odvolanie vedľajšieho účastníka odmietnuť ako podané osobou, ktorá na odvolanie nie je oprávnená.

Uvedený právny záver potvrdil aj zákonodarca prijatím zákona č. 353/2014 Z.z., ktorým spresnil doterajšiu právnu úpravu vedľajšieho účastníctva (§ 93 O.s.p.) tým, že ak nejde o prípad uvedený v § 201 druhá veta O.s.p (z právneho predpisu vyplýva určitý vzťah vyrovnania medzi účastníkom a vedľajším účastníkom) vedľajší účastník (tretia osoba)

- nemôže podať odpor proti platobnému rozkazu a
- odvolanie a dovolanie môže podať len ak s tým súhlasil ten účastník, na strane ktorého vedľajší účastník vystupuje. Aj v tomto smere novela zákona zohľadňuje závery, ku ktorým dospela judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (vid' napríklad uznesenia tohto súdu z 28. októbra 2013 sp. zn. 1 Cdo 210/2012, 21. októbra 2013 sp. zn. 7 Cdo 135/2013, 30. októbra 2013 sp. zn. 6 Cdo 357/2012, 28. januára 2014 sp. zn. 4 Cdo 209/2013 a z 9. júna 2014 sp. zn. 3 Cdo 314/2013).

Navyše, so zreteľom na zmenu právnej úpravy vedľajšieho účastníctva, teda na účinnosť ustanovenia § 93 ods. 6 O.s.p., nebolo by možné dosiahnuť žiadnu „nápravu“ ani zrušením dovolaním napadnutého rozhodnutia, keďže aj po prípadnom zrušení napadnutého rozhodnutia by odvolací súd v zmysle zákona (§ 154 ods. 1 O.s.p.) musel postupovať tým istým spôsobom ako pri vydaní dovolateľom napadnutého rozhodnutia.

Uvedený výklad dovolacieho a odvolacieho súdu sa neprieči rozhodovacej praxi súdov, ako to nesprávne tvrdí dovolateľ. Žalovaný v súdnej veci odmietol poskytnúť súhlas vedľajšiemu účastníkovi na podanie odvolania, preto aj v zmysle dovolateľom uvedenej judikatúry je v súdnej veci odvolanie vedľajšieho účastníka právne neúčinné.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti, že prípustnosť dovolania nie je daná ani podľa § 237 ods. 1 O.s.p., ani podľa § 239 O.s.p. a dovolanie smeruje proti takému rozhodnutiu odvolacieho súdu, proti ktorému nie je prípustné, Najvyšší súd Slovenskej republiky ho preto podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 veta prvá O.s.p. odmietol bez toho, aby preskúmal vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

V dovolacom konaní procesne úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti vedľajšiemu účastníkovi, ktorý v dovolacom konaní úspech nemal

(§ 243b ods. 5 O.s.p., § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 93 ods. 4 O.s.p.). Žalobca podal návrh na rozhodnutie o priznaní náhrady trov dovolacieho konania (§ 151 ods. 1 O.s.p.) a trovy tohto konania vyčíslil. Dovolací súd mu priznal náhradu spočívajúcu v odmene advokáta (ktorý ho zastupoval aj pred súdmi nižších stupňov) za 1 úkon právnej služby poskytnutej vypracovaním vyjadrenia zo 4. augusta 2014 [§ 13a ods. 2 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“)]. Pri určení odmeny za tento úkon právnej služby vychádzal z tarifnej odmeny vyplývajúcej z § 10 ods. 1 vyhlášky a jej výšku za 1 úkon právnej služby určil sumou 40,67 Eur (1/2 zo sumy 81,33 Eur v zmysle ustanovenia § 13a ods. 2 písm. b/ vyhlášky), pričom za tarifnú hodnotu považoval sumu 1 987,65 Eur. Odmena spolu s režijným paušálom 8,04 Eur (§ 16 ods. 3 vyhlášky) a DPH 9,74 Eur (§ 18 ods. 3 vyhlášky) činí celkom 58,45 Eur.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 27. augusta 2015

JUDr. Viera P e t r í k o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Lenka Pošová